

Dato: 7. maj 2009
Kontor: Lovkontoret
J.nr.: 2008/4000-98
Sagsbeh.: SVE

Besvarelse af spørgsmål nr. 1 ad L 174 stillet af Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 22. april 2009.

Spørgsmål:

"Ministeren bedes med henvisning til konkrete afgørelser dokumentere, hvilken type sager og hvilken type kriminalitet, som i praksis har ført til, at Menneskerettighedsdomstolen har accepteret udvisning på trods af en mindre grad af tilknytning til oprindelseslandet, jf. lovforslagets bemærkninger pkt. 2.1.3.1."

Svar:

Til brug for besvarelsen har jeg indhentet en udtalelse fra Justitsministeriet.

Justitsministeriet har oplyst, at det følger af artikel 8, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), at enhver har ret til respekt for bl.a. sit privat- og familieliv. Efter bestemmelsens stk. 2, må ingen offentlig myndighed gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til bl.a. den offentlige tryghed eller for at forebygge uro eller forbrydelse. Hvis en udvisning af en udlænding indebærer et indgreb i dennes privatliv eller familieliv, skal staten påvise, at betingelserne for indgrebet efter artikel 8, stk. 2, er opfyldt.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at der ved vurderingen af, om en udvisning opfylder proportionalitetskravet i artikel 8, stk. 2, altid skal tages udgangspunkt i omstændighederne i den konkrete sag. Domstolen vil bl.a. lægge vægt på: (1) karakteren og alvoren af en eventuel lovovertrædelse, (2) varigheden af udlændingens ophold i konventionsstaten, (3) den tid, der er gået fra lovovertrædelsen, herunder den pågældendes adfærd i denne periode, (4) de involverede personers nationalitet, (5) den pågældendes familiemæssige situation, herunder varighed af ægteskab og andre momenter, der udtrykker, om parret har et

reelt familieliv, (6) hvorvidt ægtefællen var bekendt med forbrydelsen ved etableringen af familielivet, (7) hvorvidt der er børn og i bekræftende fald børnenes alder, (8) alvorligheden af de vanskeligheder, som familien risikerer at blive mødt med i hjemstaten, og (9) styrken af de sociale, kulturelle og familiemæssige bånd til henholdsvis konventionsstaten og hjemstaten.

Menneskerettighedsdomstolen har i en række sager anerkendt, at udlændinge med en mindre grad af tilknytning til oprindelseslandet kan udvises på grund af kriminel adfærd, uden at dette udgør en krænkelse af EMRK artikel 8. Der kan bl.a. nævnes følgende afgørelser:

I *Boughanemi mod Frankrig*, dom af 24. april 1996, var klager en tunesisk statsborger, der blev idømt 4 års fængsel for bl.a. rufferi. Klager var 8 år, da han indrejste til Frankrig, og 28 år ved udvisningen. Efter udvisningen forblev klager illegalt i landet, hvor han levede sammen med en fransk kvinde, som han fik et barn med. Klagers forældre og søskende, hvoraf nogle var franske statsborgere, boede også i Frankrig. Menneskerettighedsdomstolen lagde vægt på, at klager havde beholdt sit tunesiske statsborgerskab, og at han ikke havde udvist ønske om at opnå fransk statsborgerskab. Domstolen fandt det endvidere sandsynligt, at klager havde bevaret en vis kontakt til oprindelseslandet, ligesom klager ikke havde gjort gældende, at han ikke forstod arabisk.

El Boujaïdi mod Frankrig, dom af 26. september 1997, omhandlede en marokkansk statsborger, der blev idømt 6 års fængsel for narkotikakriminalitet, og som efterfølgende under sit illegale ophold i landet blev idømt 1 års fængsel for forsøg på røveri. Klager var 7 år, da han indrejste i Frankrig, og 26 år ved udvisningen. Klagers forældre og søskende boede også i Frankrig. Menneskerettighedsdomstolen lagde vægt på, at klager ikke havde gjort gældende, at han ikke forstod arabisk, at klager havde været i Marokko forud for udvisningen, og at klager ikke havde udvist ønske om at opnå fransk statsborgerskab. Klager havde således ikke godtgjort, at han havde mistet enhver forbindelse til oprindelseslandet.

I *Benrachid mod Frankrig*, afgørelse af 8. december 1998, var klager en algerisk statsborger, der blev idømt 7 års fængsel for flere tilfælde af væbnet røveri. Klager var 7 år, da han indrejste i Frankrig, og 29 år, da han blev udvist. Klagers forældre og søskende boede i Frankrig. Klagers tilknytning til Algeriet var, at han havde af tjent sin værnepligt der, og på denne baggrund formodede Menneskerettighedsdomstolen, at klager kendte sit oprindelsesland og dets sprog godt.

I *Benhebba mod Frankrig*, dom af 10. juli 2003, var klager ligeledes en algerisk statsborger, der i løbet af en årrække var idømt i alt over 6 års fængsel for bl.a. ulovlig frihedsberøvelse og narkotikakriminalitet. Klager var 5 år, da han indrejste i Frankrig, og 28 år ved udvisningen. Menneskerettighedsdomstolen accepterede udvisningen, selv om klager havde væsentlig tilknytning til Frankrig, hvor hele hans familie boede.

I *Aoulmi mod Frankrig*, dom af 17. januar 2006, var klager idømt 4 års fængsel for narkotikakriminalitet, og han havde to tidligere domme for berigelseskriminalitet. Klager var 4 år, da han indrejste i Frankrig, og 40 år ved udvisningen. Alle klagers slægtninge boede i Frankrig, og klager var endvidere far til et barn på 16 år, men der var ingen nærmere oplysninger om karakteren af forholdet. Menneskerettighedsdomstolen accepterede udvisningen af klager, selv om han havde sin væsentligste tilknytning til Frankrig og ikke havde anden tilknytning til Algeriet end sit statsborgerskab.

I *Üner mod Holland*, dom af 18. oktober 2006, var klager en tyrkisk statsborger, der var idømt 7 års fængsel for bl.a. drab, og han var tidligere straffet for vold. Klager var 2 år, da han indrejste i Holland, og 28 år ved udvisningen. Klager havde to børn med en hollandsk kvinde, men han havde ikke boet sammen med disse, siden det ældste barn var 6 måneder. Menneskerettighedsdomstolen fandt ikke, at der var uovervindelige hindringer for, at kvinden og børnene kunne etablere sig i Tyrkiet.

Onur mod Storbritannien, dom af 17. februar 2009, omhandlede ligeledes en tyrkisk statsborger. Klager var dømt flere gange, bl.a. 4 ½ års fængsel for røveri. Klager var 11 år, da han indrejste i Storbritannien, og 28 år på tidspunktet for udvisningsbeslutningen. Klagers mor, bror og tre søstre boede i Storbritannien, og klager var gift med en britisk statsborger, som han havde tre børn med. Klager talte tyrkisk, men han havde ikke længere sociale, kulturelle eller familiemæssige bånd i Tyrkiet. Menneskerettighedsdomstolen fandt ikke, at der var fremlagt oplysninger om, at der var uovervindelige hindringer for, at klagers partner og børn kunne etablere sig i Tyrkiet.

Som det fremgår af Menneskerettighedsdomstolens praksis, har Domstolen anerkendt, at i sager, hvor udlændingen har begået alvorlig kriminalitet som f.eks. drab, narkotikakriminalitet og grov berigelseskriminalitet, vil udvisning kunne finde sted til oprindelseslandet, selv om den pågældendes tilknytning hertil er spinkel.

Integrationsministeriet kan i øvrigt henvise til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.4.1. og afsnit 2.3.4.4. I sidstnævnte afsnit er der tillige en omtale af Menneskerettighedsdomstolens dom af 18. oktober 2006, *Üner mod Holland* samt en omtale af domstolens afgørelse af 14. juni 2007, *Hung Phi Tran mod Norge*.